

‘Mag ik je mobieltje?’ vroeg ik terwijl ik mezelf in mijn jasje hees. Ik moet een taxi bellen.’

Hij viste het mobieltje uit zijn zak en reikte het me aan. Het was een wegwerp-gsm, die hij gekocht had om de gangen van Kotku te kunnen nagaan.

‘Nee, hou maar,’ zei hij met opgestoken handen, toen ik gebeld had: Lucky Cab, 777-7777, bekend van de sticker die terug te vinden was op elk gammel zitbankje van elke bushalte in Las Vegas. Daarna diepte hij een prop geld op – zijn helft van wat we Xandra hadden afgenomen – en probeerde die mij toe te stoppen.

‘Niks daarvan,’ zei ik, met een bezorgde blik over mijn schouders. Ik was bang dat Xandra weer wakker zou worden en naar buiten kwam om ons te gaan zoeken. ‘Dat is voor jou.’

‘Nee! Heb je misschien nodig!’

‘Ik wil het niet,’ zei ik, en ik stopte mijn handen in mijn zakken om te voorkomen dat hij het mij opdrong. ‘Trouwens, misschien heb je het zelf nodig.’

‘Potter, toe nou! Ik zou willen dat je niet nú ging.’ Hij gebaarde naar de overkant van de straat, de rij leegstaande huizen. ‘Als je niet met mij meewil naar huis, ga dan een paar nachtjes daar pitten! Het huis met die bakstenen daar heeft meubels zelfs. Ik breng je te eten als je wilt.’

Ik stak de telefoon in mijn zak en zei: ‘Of hé, ik kan zelfs de pizzakoerier bellen. Nu we weten dat ze ook helemaal hier aan de deur komen.’

Zijn gezicht vertrok. ‘Niet boos zijn.’

‘Ben ik niet.’ En dat meende ik; ik voelde me alleen zo verward dat het voelde alsof ik met een boek op mijn gezicht in slaap was gevallen; ik kon nu elk moment ontwaken.

Boris keek omhoog en het drong tot me door dat hij iets voor zichzelf stond te neuriën, een fragment uit een van de liedjes van de Velvet Underground die ik van mijn moeder had: But if you close the door... the night could last forever...

‘En jij?’ vroeg ik, terwijl ik in mijn ogen wreef.

‘Ik?’ reageerde hij met een glimlach.

‘Wat ga je doen? Zie ik je nog wel terug?’

‘Misschien,’ zei hij op dezelfde opgewekte toon die, zo stelde ik me voor, hij had aangeslagen tegen Bami, Judy – de vrouw van de barkeeper in Karmeywallag – en alle anderen in zijn leven van wie hij afscheid had genomen. ‘Wie weet?’

‘Je kunt me over een dag of twee achternakomen.’

‘Nou...’

‘Zoek me op. Neem het vliegtuig, je hebt er het geld voor. Ik zal je bellen en vertellen waar ik ben. Zeg geen nee.’

‘Goed,’ zei Boris al net zo opgewekt. ‘Ik zeg geen nee.’ Maar aan zijn toon was duidelijk te horen dat hij eigenlijk nee zei.

Ik deed mijn ogen dicht. ‘O god.’ Ik stond te tolleren op mijn benen van vermoeidheid; ik moest de neiging onderdrukken om op de grond te gaan liggen, een fysieke onderstroom die me onderuit wilde halen. Toen ik mijn ogen opende, zag ik dat Boris me bezorgd aankeek.

‘Moet je zien,’ zei hij. ‘Je valt om bijna.’ Hij stak een hand in zijn zak.

‘Nee, nee, nee,’ zei ik toen ik zag wat hij daaruit opdook, en ik deinsde terug. ‘Echt niet. Zet maar uit je hoofd.’

‘Je zult je beter voelen!’

‘Je zei hetzelfde over dat andere spul.’ Nog meer zeewier en zingende sterren kon ik echt niet aan. ‘Ik wil heus niks.’

‘Maar dit is anders. Totaal anders. Hier word je nuchter van. Je hoofd wordt helder, ik zweer het.’

‘Dat zal best.’ Een drug waar je nuchter van werd en een helder hoofd van kreeg, dat klonk bepaald niet als iets voor Boris, al leek hij alles heel wat beter op een rijtje te hebben dan ik.

‘Kijk eens naar mij,’ zei hij op redelijke toon. ‘Nou?’ Hij wist dat ik daar niets tegen in had te brengen. ‘Ben ik aan het raaskallen? Staat schuim op mijn lippen? Nee, wil alleen helpen! Hier,’ zei hij, terwijl hij een beetje poeder op de rug van zijn hand tikte, ‘kom. Dan voer ik je.’

Ik verwachtte half dat hij mij erin wilde luizen, dat ik ter plekke in zwijm zou vallen en wie weet waar wakker zou worden, misschien in een van die leegstaande huizen aan de overkant van de straat. Maar ik was zo moe dat het me niets meer kon schelen, en misschien vond ik het onderhand ook wel best zo. Ik boog me voorover en stond hem toe een neusvleugel met zijn vinger dicht te drukken. ‘Goed!’ moedigde hij me aan. ‘Zo doe je dat. Nu snuiven.’

Vrijwel onmiddellijk voelde ik me stukken beter. Het was een wonder. ‘Wauw,’ zei ik en vanwege de scherpe, aangename prikkeling trok ik als vanzelf mijn neus op.

‘Ik zei het toch?’ Hij tikte al wat meer spul op zijn hand. ‘Hier, andere neus. Niet uitademen. Goed, nu!’

Alles leek in een zuiverder licht te staan, met inbegrip van Boris zelf.

‘Wat heb ik nou gezegd?’ Hij nam zelf ook nog wat. ‘Heb je geen spijt dat je niet luistert?’

‘En jij wil dat spul gaan verkopen,’ zei ik met een blik omhoog. ‘In hemelsnaam, waarom?’

‘Het is veel waard, eerlijk gezegd. Paar duizend dollar.’

‘Dat kleine beetje?’

‘Het is niet zo’n beetje! Het is veel, misschien wel twintig gram of meer. Kan een fortuin opbrengen, als ik het in kleine porties verdeel en doorverkoop aan meisjes als K.T. Bearman.’

‘Ken jij K.T. Bearman?’ Katie Bearman, die een jaar hoger zat dan wij, had een eigen auto – een zwarte cabriolet – en stond zoveel hoger op de sociale ladder dat ze evengoed een filmster had kunnen zijn.

‘Natuurlijk. Skye, K.T., Jessica, al die meiden. Maar goed...’ hij bood me het kokertje weer aan, ‘...nu kan ik het keyboard kopen dat Kotku graag wil hebben. Geen geldzorgen meer.’

We namen beurtelings wat coke, totdat mijn kijk op de toekomst en de wereld in het algemeen veel zonniger begon te worden. En terwijl Popper nieuwsgierig toekeek hoe we daar onze neus afveegden en stonden te kletsen op straat, kwam ineens de heerlijkheid van New York op het puntje van mijn tong te liggen, iets om vluchtig over te brengen. ‘Ik bedoel, het is daar fantastisch,’ zei ik. De woorden uit mijn mond tuimelden over elkaar heen. ‘Echt, je móet meegaan. We kunnen naar Brighton Beach – dat is waar alle Russen komen. Nou goed, zelf ben ik daar nog nooit geweest. Maar er gaat een metrolijn naartoe – het is het eindstation. Er is daar een grote Russische gemeenschap, met restaurants waar ze gerookte vis en kaviaar hebben. Mijn moeder en ik zeiden altijd tegen elkaar dat we daar eens wilden gaan eten, de juwelier met wie ze werkte had haar verteld waar we naartoe moesten, maar het kwam er nooit van. Het schijnt geweldig te zijn daar. En ook, ik bedoel... Ik heb geld om daar naar school te gaan. Dat kun jij ook. Nee, echt. Ik heb een studiebeurs. Of tenminste, die had ik. Maar zolang het geld van die rekening gebruikt wordt voor onderwijs, zei die kerel... dan maakt het niet uit voor wie z’n onderwijs. Niet alleen voor het mijne. Er is meer dan genoeg voor ons beiden. Hoewel ik moet zeggen, de gewone, openbare scholen, die zijn prima in New York, ik ken mensen die erop zitten, daar heb ik geen problemen mee...’

Ik babbelde maar door, totdat Boris zei: ‘Potter.’ Voordat ik kon reageren, omvatte hij mijn gezicht met zijn beide handen en kuste me op de mond. En terwijl ik daar stond te knippen met mijn ogen – het was al zo ongeveer gebeurd voordat ik er erg in had – pakte hij Popper onder zijn voorpoten vast, hield hem voor zich op en kuste ook hem, recht op de punt van zijn neus.

Daarna gaf hij Popper aan mij. ‘Je taxi staat daar,’ zei hij, nadat hij het beestje nog een laatste keer door zijn haar had gewoeld. En inderdaad, toen ik me omdraaide, kwam aan de overkant van de straat een taxi uit de stad aangereden, traag, zoekend naar het juiste adres.

We stonden naar elkaar te kijken, ik zwaar ademend, compleet overrompeld.

‘Veel geluk,’ zei Boris. ‘Ik zal je niet vergeten.’ Hij gaf Popper een klopje op zijn kop. ‘Dag Poptsjik. Zorg goed voor hem, ja?’ zei hij tegen mij.

Later – in de taxi, en naderhand – zou ik dat moment weer in mijn gedachten oproepen en me erover verbazen dat ik gezwaaid had en zomaar was weggelopen. Waarom had ik hem niet bij zijn arm gepakt om hem nog een laatste keer te smeken in de taxi te stappen: Shit Boris, het is net als dat je spijbelt van school, tegen de tijd dat de zon opkomt, zitten we te ontbijten met uitzicht op de maïsvelden van Amerika. Ik kende hem goed genoeg om te weten dat ik het hem alleen maar op de juiste manier en het juiste moment hoefde te vragen, en dan was hij tot vrijwel alles bereid; ik had die vraag nog maar één keer hoeven stellen en als ik me dan had omgedraaid, wist ik, zou hij me achterna zijn gerend en lachend in die taxi zijn gesprongen.

Maar dat had ik niet gedaan. En eerlijk gezegd was dat waarschijnlijk ook beter, achteraf gezien, hoewel ik er nog een tijdje vreselijke spijt van heb gehad. Ik was vooral opgelucht dat ik er niet had uitgefloept wat op het puntje van mijn tong lag, in die ongewone praatzieke bui van mij, dat wat ik nooit gezegd had, hoewel we het allebei heel goed wisten, zonder dat ik het daar op straat hardop behoefde uit te spreken... en dat was natuurlijk dat ik van hem hield.

xx

Ik was zo moe dat de drugs al snel uitgewerkt raakten, of tenminste, de aangename kanten ervan. De taxichauffeur – afkomstig uit New York, zo te horen – had meteen door dat er iets niet helemaal in de haak was en probeerde me een kaartje te slijten van een contactlijn voor weggelopen kinderen, dat ik weigerde te aanvaarden. Toen ik vroeg of hij me naar het treinstation wilde brengen (zonder zelfs maar te weten of er eigenlijk een trein was die Las Vegas aandeed, dat zou toch zeker wel) schudde hij zijn hoofd en zei: ‘Maar brillenventje, je weet toch wel dat ze geen honden toelaten in de trein?’

‘Echt niet?’ vroeg ik. De moed zonk me in de schoenen.

‘In het vliegtuig misschien wel, dat weet ik niet.’ Hij was nog vrij jong, een vlotte prater met een babyface die ietwat aan de zware kant was, in een t-shirt waarop stond: PENN & TELLER: LIVE AT THE RIO. ‘Je moet een krat hebben of zo. Op de bus maak je misschien nog de meeste kans. Maar kinderen mogen tot een bepaalde leeftijd niet zelfstandig reizen, tenzij ze toestemming hebben van hun ouders.’

‘Maar ik zei het toch! Mijn vader is overleden! Zijn vriendin heeft me teruggestuurd naar mijn familie aan de oostkust.’

‘Nou oké, dan is er dus niks om je zorgen over te maken.’

Gedurende de rest van de rit hield ik mijn mond. De dood van mijn vader was nog niet volledig ingezonken en zo nu en dan, als er koplampen voorbijraasden op de snelweg, kwam alles weer in een misselijkmakende golf over me heen. Een verkeersongeluk. In New York hadden we ons tenminste geen zorgen hoeven maken om rijden onder invloed – de grote angst was dat hij voor een rijdende auto zou komen, of dat hij om drie uur in de ochtend uit een of andere kroeg vertrok en dan werd neergestoken voor zijn geld. Wat zou er gebeuren met zijn stoffelijk overschot? Ik had de as van mijn moeder uitgestrooid over Central Park, hoewel dat officieel verboden scheen te zijn; op een avond toen het donker werd, was ik met Andy naar een uitgestorven plekje aan de westkant van de grote vijver gelopen en had ik – met Andy op de uitkijk – de urn geleegd. Wat mij veel meer dwars had gezeten dan het verstrooien zelf was het feit dat de urn zat gewikkeld in flarden papier met pornografische rubrieksadvertenties: HETE AZIATISCHE MEIDEN EN BOTERGEILE ORGASMES waren een paar willekeurige frasen die mij in het oog sprongen terwijl de as, grijs als maangesteente, rondtolde in het schemerlicht van mei.

Toen kwamen er straatlantaarns en de taxi hield halt. ‘Nou goed, brillenventje,’ zei mijn chauffeur, die zijn arm over de voorbank legde en achteromkeek. We stonden op de parkeerplaats van het Greyhound busstation. ‘Hoe zei je ook alweer dat je heette?’

‘Theo,’ zei ik zonder nadenken, iets waar ik onmiddellijk spijt van had.

‘Nou goed, Theo. Ik ben J.P.’ Hij stak zijn arm over de leuning om mij de hand te schudden. ‘Mag ik je een goede raad geven?’

‘Best,’ zei ik, enigszins terugschrikkend. Afgezien van wat er allemaal nog meer speelde, en dat was niet weinig, voelde ik me steeds minder op mijn gemak met het idee dat deze vent mij waarschijnlijk op straat had zien kussen met Boris.

‘Het zijn mijn zaken niet, maar je zult iets nodig hebben om Pluisje daar in op te bergen.’

‘Sorry?’

Hij knikte naar mijn weekendtas. ‘Denk je dat hij daarin past?’

‘Hmm...’

‘Nou goed, grote kans dat je die tas moet afgeven. Hij is misschien te groot om mee de bus in te nemen, die stoppen ze in de bagageruimte. Er is minder ruimte dan in een vliegtuig.’

‘Ik...’ Dit was te veel om over na te denken. ‘Ik heb niks bij me.’

‘Momentje. Laat ik eens een kijkje nemen in mijn kantoortje.’ Hij stapte uit, liep naar achteren, opende de kofferbak en kwam terug met een grote linnen boodschappentas van een natuurvoedingswinkel met als opschrift: AMERIKA WORDT GROENER.

‘Als ik jou was,’ zei hij, ‘zou ik in mijn eentje een ticket gaan kopen. Voor de zekerheid kun je Pluisje maar beter even buiten laten, bij mij, goed?’

Het klopte wat mijn nieuwe buddy gezegd had: kinderen mochten alleen zelfstandig reizen als ze een formulier hadden dat was ondertekend door een van hun ouders, en zo golden er wel meer beperkingen voor minderjarigen. De vrouw aan het loket – een lusteloze Mexicaanse met strak achterover getrokken haar – begon met monotone stem een rampzalige waslijst af te werken. Nergens overstappen. Geen reizen van langer dan vijf uur. Degene die het formulier had ondertekend, moest mij zelf komen ophalen en zich persoonlijk kunnen identificeren, zo niet, dan werd ik overgedragen aan de kinderbescherming of de plaatselijke autoriteiten in de stad van aankomst.

‘Maar...’

‘Dat geldt voor alle kinderen onder de vijftien. Geen uitzonderingen.’

‘Maar ik ben niet onder de vijftien,’ zei ik, en met enige moeite diepte ik mijn officieel ogende identiteitsbewijs van de staat New York op. ‘Ik ben vijftien. Kijk maar.’

Enrique, die misschien voorzien had dat ik op een dag ‘die hele machinerie’ (zoals hij het noemde) moest doorlopen, had me kort na de dood van mijn moeder mee de stad in genomen om een foto te laten maken, en hoewel ik me toen gestoord had aan hoe ver de klauwen van Big Brother reikten (‘Wauw, je bloedeigen barcode,’ had Andy gezegd, met een nieuwsgierige blik), was ik nu dankbaar dat hij over de vooruitziende blik had beschikt om mij bij wijze van tweedehandsmotorvoertuig te laten registreren. Murw geslagen als een vluchteling stond ik onder de tl-buizen te wachten totdat de ticketverkoopster de kaart van alle kanten en bij verschillende soorten lichtinval had bekeken, om tot de conclusie te komen dat hij echt was.

‘Vijftien,’ zei ze wantrouwig, en ze gaf me het identiteitsbewijs terug.

‘Inderdaad.’ Ik wist dat ik een jongere indruk maakte. Ik besepte inmiddels dat het geen zin had open en eerlijk te zijn over Popper, want een groot bord naast het loket meldde in rode letters: HONDEN, KATTEN, VOGELS, KNAAGDIEREN, REPTIELEN OF ANDERE DIEREN WORDEN NIET VERVOERD.

In ander opzicht had ik geluk: een kwartier later, om kwart voor twee ’s ochtends, vertrok een bus met overstapmogelijkheden richting New York. Terwijl de automaat mijn ticket met een mechanisch gekletter uitspuwde, vroeg ik me verwaasd af wat ik nu met Popper moest. Toen ik naar buiten liep, hoopte ik al half dat mijn taxichauffeur was verdwenen en Popper had meegenomen naar een liefdevol, veiliger tehuis, maar hij stond een blikje Red Bull te drinken en sprak in zijn mobieltje; Popper was nergens te bekennen. Toen hij me zag, beëindigde hij zijn gesprek. ‘En, wat vind je?’

‘Waar is hij gebleven?’ Ik wierp een verwaasde blik op de achterbank. ‘Wat hebt u met hem gedaan?’

Hij lachte. ‘Zo is-ie er niet... en zo is-ie er wel!’ Met een zwierig gebaar nam hij de nonchalant opgevouwen krant weg van de linnen tas naast hem op de voorbank, en daar, in een kartonnen doos onder in de tas, zat een tevreden Popper op een paar chips te knabbelen.

‘Ik heb je om de tuin geleid,’ zei hij. ‘De doos bepaalt de vorm van de tas, zodat je daar niet de vorm van een hond in herkent, en hij geeft hem bovendien een beetje bewegingsvrijheid. En die krant, dat is het perfecte rekwisiet. Je kunt hem ermee afdekken, je krijgt de indruk dat de tas tot bovenaan vol zit en hij weegt niks.’

‘Denkt u dat het zo gaat?’

‘Nou, moet je horen, het is maar een klein beestje... Wat zal het zijn, een kilootje of drie? Houdt hij zich kalm?’

Ik wierp een aarzelende blik op Popper, die ineengerold op de bodem van de doos lag. ‘Niet altijd.’

J.P. veegde zijn mond af met de rug van zijn hand, en gaf me de zak chips. ‘Als je merkt dat hij ongedurig wordt, geef hem dan hier wat van. De bus stopt om de paar uur. Ga zo ver mogelijk achterin zitten en loop een flink eind bij de bus vandaan voordat je hem uit de tas laat om z’n behoefte te doen.’

Ik hing de tas om mijn schouder en sloeg mijn arm eromheen. ‘Valt het zo op?’ vroeg ik.

‘Nee. Als je van niks weet, dan zie je het niet. Maar mag ik je een tip geven? Een goochelaarstrucje?’

‘Graag.’

‘Niet de hele tijd naar die tas kijken, zoals nu. Kijk alle kanten op, maar niet naar die tas. De omgeving, je schoenveters... ja, heel goed, zo doe je dat. Ongedwongen en vol zelfvertrouwen. Een ander trucje, als je het idee hebt dat mensen het een beetje verdacht vinden, is om je klunzig te gedragen en bijvoorbeeld op zoek gaan naar een contactlens die je zou hebben verloren. Knoeien met die chips – je kleine teen stoten – gaan hoesten als je iets aan het drinken bent, van die dingen.’

Wauw, dacht ik. Het is duidelijk niet voor niks dat ze het Lucky Cab noemen.

De man lachte weer, alsof ik die gedachte hardop had uitgesproken. ‘Moet je horen, het slaat natuurlijk nergens op dat ze geen honden toelaten,’ zei hij, en hij nam nog een grote slok Red Bull. ‘Ik bedoel, wat moet je anders? Hem dumpen langs de kant van de weg?’

‘Bent u goochelaar of zo?’

Hij lachte. ‘Goed geraden! Ik schnabbel wat bij met kaarttrucs in het Orleans hotel en het casino. Je bent te jong om te worden toegelaten, anders zou ik zeggen: kom eens kijken. Hoe dan ook, de truc is om altijd de aandacht af te leiden van de plek waar jij je streken uithaalt. Dat is de eerste wet van de goochelarij, brillenventje. De aandacht afleiden. Moet je goed onthouden.’

xxi

Utah. De San Rafael Swell bij zonsopgang, een landschap dat zich ontvouwt tot onmenselijke vergezichten, alsof je op Mars bent: zandsteen en kleischalie, ravijnen en uitgestorven roestode tafelbergen. Ik had nauwelijks geslapen, deels vanwege de drugs, deels uit angst dat Popper onrustig werd of ging janken, maar hij hield zich doodstil – we reden over kronkelige bergwegen en hij zat roerloos in de tas op de stoel naast me, aan de raamkant. Het bleek dat mijn weekendtas klein genoeg was om mee de bus in te nemen, en daar was ik om allerlei redenen blij om: vanwege mijn sweater, Wind, zand en sterren, maar vooral vanwege het schilderij, want hoewel het ingepakt was en onzichtbaar had ik nog altijd het gevoel dat ik het moest bewaken, als een heilig icoon dat een kruisvaarder meevoert in de strijd. Achter in de bus zat verder alleen een verlegen Zuid-Amerikaans stelletje met een stel plastic doosjes op schoot waarin ze hun eten bewaarden, en een oude zuipschuit die in zichzelf sprak, en zonder problemen reden we verder over de slingerende wegen door Utah, helemaal tot aan Grand Junction, Colorado, waar we vijftig minuten halt hielden. Na mijn weekendtas in een kluisje te hebben gestopt, nam ik Popper mee voor een wandeling achter het busstation, ver uit zicht van de chauffeur. Ik kocht voor ons beiden een hamburger bij

Burger King en liet Popper water drinken uit de plastic dop van een oude jerrycan die ik tussen het afval vond. Ik sliep van Grand Junction tot Denver, waar we een reisonderbreking hadden van één uur en zestien minuten, en bij de ondergaande zon gingen Popper en ik een heel eind hardlopen over schaduwrijke, onbekende straten, puur vanwege de opluchting dat we even de bus uit konden, en we dwaalden zo ver af dat ik bijna bang was dat we de weg niet meer konden terugvinden, al deed het me plezier om een hippieachtige coffeeshop tegen te komen waar de bediening jong en vriendelijk was ('Breng hem toch binnen!' zei het meisje met het paarse haar achter het buffet toen ze zag dat ik Popper bij de voordeur had vastgebonden, 'we zijn hier gek op honden!') en waar ik niet alleen twee broodjes kalkoen kocht (eentje voor mij, eentje voor hem), maar ook een veganistische brownie en een vette papieren zak met zelfgemaakte vegetarische hondenbrokken.

Ik las tot diep in de nacht, crèmekleurig papier in een zwakke, gele kring van licht, terwijl de onbekende duisternis voorbijtrok en we de Continental Divide overstaken tot voorbij de Rocky Mountains, Popper tevreden duttend in de tas, nu hij in Denver had kunnen uitrazen.

Op zeker moment viel ik in slaap, om weer verder te lezen toen ik wakker werd. Om twee uur 's ochtends, net toen Saint-Exupéry het verhaal vertelde over zijn vliegtuigongeval in de woestijn, bereikten we Salina, Kansas ('Op het kruispunt van Amerika'), waar we twintig minuten halt hielden onder een door motten belaagde natriumlamp en waar Popper en ik een rondje renden om het in duisternis gehulde parkeerterrein van een uitgestorven benzinestation, ik met mijn gedachten nog bij het boek, en me verheugend over het vreemde feit dat ik voor het eerst van mijn leven in de geboortestaat van mijn moeder was: had zij op haar zwerftochten met mijn vader ooit dit stadje aangedaan, waar auto's voorbijraasden over Ninth Street, langs de afslag naar de snelweg, terwijl kilometers verderop in de leegte de graansilo's opdoemden als felverlichte ruimteschepen? Eenmaal terug in de bus – slaperig, smoezelig, doodop, verkild – sliepen Poptsjik en ik van Salina tot Topeka, en van Topeka tot Kansas City, Missouri, waar we precies met zonsopgang aankwamen.

Mijn moeder had me vaak verteld hoe plat het was waar zij was opgegroeid, zo plat dat je kilometers verderop windhozen over het land zag razen, maar toch kon ik er niet over uit hoe monotoon het landschap was, met een onmetelijke lucht die zozeer op je drukte dat je het gevoel had te worden verpletterd door de oneindigheid. We waren rond het middaguur in St. Louis en daar hadden we een reisonderbreking van anderhalf uur (een smerig broodje rosbeef voor de lunch en tijd zat om met Popper aan de wandel te gaan, hoewel het een linke buurt was waar ik me niet al te ver in durfde te wagen) en terug op het station moesten we overstappen op een heel andere buslijn. We hadden nog maar een uur of twee gereden toen ik wakker werd; de bus was gestopt, Popper stak stilletjes het puntje van zijn snuit uit de tas naar buiten en een zwarte dame van middelbare leeftijd met felroze lippenstift stond over me heen gebogen en bulderde: 'Je mag geen hond meenemen in de bus!'

Ik keek haar aan, verdwaasd. Tot mijn grote schrik drong tot me door dat ze niet zomaar een passagier was, maar de chauffeuse, in uniform en met een pet op.

‘Hoorde je wat ik zei?’ vroeg ze, terwijl haar hoofd krampachtig en agressief heen en weer bewoog. Ze was fors gebouwd, als een bokser, en op het naamkaartje op haar indrukwekkende boezem stond: DENESE. ‘Je mag die hond niet meenemen op deze bus.’ Om daarna ongeduldig met haar handen te wapperen, alsof ze wilde zeggen: stop hem verdomme terug in die tas!

Ik dekte Popper weer af – dat leek hem niks uit te maken – en voelde mijn maag ineenkrimpen. We waren gestopt in Effingham, een stadje in Illinois: huizen als op de schilderijen van Edward Hopper, een gerechtsgebouw als op een filmset, een handgeletterd spandoek met de tekst KRUISPUNT VAN MOGELIJKHEDEN!

De chauffeuse wees met een vinger om zich heen. ‘Zitten er hier achterin mensen die bezwaar hebben tegen dat dier?’

Mijn medepassagiers achter in de bus – een vent met een onverzorgde krulsnor, een volwassen vrouw met een beugel, een zenuwachtige zwarte moeder met haar jonge dochter, een oude vent met een zuurstoffles en slangetjes in zijn neus die eruitzag als W.C. Fields – leken allemaal zo verbouwereerd dat ze geen woord konden uitbrengen, hoewel het kleine meisje met haar ronde ogen vrijwel onzichtbaar haar hoofd schudde: nee.

De chauffeuse wachtte af. Ze keek om zich heen. Daarna richtte ze zich weer tot mij. ‘Oké dan. Dat is goed nieuws voor jou en je Fikkie, snoes. Maar als ook maar iemand...’ Ze wees met een wijsvinger op en neer. ‘Als ook maar iemand van deze passagiers zich beklaagt over het dier dat je bij je hebt, op welk moment ook, dan zal ik je moeten verzoeken om uit te stappen. Begrijp je?’

Ze gooide me niet uit de bus? Ik keek haar met knipperende ogen aan, te bang om me te verroeren of iets te zeggen.

‘Begrijp je???’ herhaalde ze op dreigende toon.

‘Dank u...’

Ietwat strijdlustig schudde ze haar hoofd. ‘O nee. Nou moet je me niet gaan bedanken, snoes. Want zodra ik ook maar één klacht te horen krijg, zet ik je eruit. Eentje maar!’

Trillend keek ik toe hoe ze door het gangpad naar voren liep en de motor startte. We reden de parkeerplaats af en ik durfde zelfs geen blik op de andere passagiers te werpen, hoewel ik voelde dat ze allemaal naar me keken.

Popper zat aan mijn knieën, kefte één keer van verontwaardiging en maakte het zich daarna weer gemakkelijk. Ik mocht hem graag en had ook met hem te doen, maar ik had hem nooit een heel interessante of intelligente hond gevonden. Integendeel, ik had liever een coolere hond gehad, een bordercollie, een labrador of misschien zelfs een reddingshond, een of andere slimme en gefrustreerde pitbull uit het asiel, een twistziek mormel dat ballen achterna joeg en mensen beet – om eerlijk te zijn, leek bijna elke andere soort mij beter dan wat hij in feite was: een meisjeshondje, zo homo als wat, het was gewoon gênant met hem over straat te lopen. Natuurlijk, Popper was koddig, het soort minuscule, vrolijk huppelende pluizenbolletje waar veel mensen gek op waren, en al gold dat dan niet voor mij, als een klein meisje van het type dat aan de overkant van het gangpad zat hem op straat zou vinden, nam ze hem vast en zeker mee naar huis om lintjes in zijn haar te vlechten.

Ik was stijf van de zenuwen en keer op keer herleefde ik die schok van angst: het gezicht van de chauffeuse, mijn paniek. Wat me pas echt de stuipen op het lijf joeg, was het idee dat ze mij zou dwingen om Popper uit de bus te zetten, want dan zou ik mee moeten, al waren we in een of ander godvergeten gat in Illinois, en wat dan? Regen, maïsvelden, en ik langs de kant van de weg. Hoe was het zover gekomen dat ik me aan dat belachelijke beest gehecht had? Een schoothondje, uitgezocht door Xandra?

Gedurende het hele wiegende traject door Illinois en Indiana bleef ik op mijn hoede, te bang om in slaap te vallen. De bomen waren kaal en op de veranda's lagen de rottende pompoenen van Halloween. Aan de andere kant van het gangpad had de moeder haar arm om het meisje heen geslagen en ze zong heel zachtjes You are my sunshine. Ik had niets te eten behalve de kruimels van de chips die ik van de taxichauffeur gekregen had, en – vieze zoutsmaak in mijn mond, industriële vlaktes, het ene na het andere gat dat aan me voorbijtrok – ik voelde me verkleumd en ellendig, uitkijkend over het deprimerende boerenland en denkend aan de liedjes die mijn moeder vroeger voor me zong. Toot toot tootsie goodbye, toot toot tootsie don't cry. Tegen de tijd dat we Ohio bereikten, werd het donker en werden in de droevige, geïsoleerd gelegen huisjes de lampen ontstoken, waarna ik eindelijk weg durfde te dommelen, en ik viel telkens in een korte, ondiepe slaap, tot we in Cleveland waren, een koude stad in een wit licht, waar ik om twee uur 's ochtends op een andere bus overstapte. Ik durfde geen lange wandeling met Popper te maken, hoewel ik wist dat hij daar behoefte aan had; ik was bang dat iemand ons zou zien (want wat moesten we als we werden betrappt? Voor altijd in Cleveland blijven?). Maar ook Popper leek bang; we stonden tien minuten op een straathoek te rillen, en nadat ik hem wat water had gegeven, deed ik hem weer in de tas en liep ik terug naar het station om in de bus te stappen.

Het was midden in de nacht en iedereen leek half in slaap, wat mijn overstap vergemakkelijkte, en de volgende overstap was de volgende dag rond het middaguur in Buffalo, waar de bus knerpend over de opeengepakte sneeuwhoppen tot stilstand kwam. De wind was snijdend en akelig klam; na twee jaar in de woestijn was ik vergeten hoe een echte winter voelde, een kou die zo fel was dat het pijn deed. Boris had op geen enkele van mijn sms'jes gereageerd, wat misschien ook wel te begrijpen was, want ze gingen naar Kotku's telefoon, maar ik stuurde er toch nog eentje achteraan: 'Nu in Bfalo NY vnavond in NYC. Hoop dat jij ok bent nog van X gehoord?'

Buffalo is nog een heel eind van New York City, maar afgezien van een onwezenlijk, koortsachtig oponthoud in Syracuse, waar ik Popper uitliet en bij gebrek aan iets beters een paar kaasbroodjes kocht – lukte het mij gedurende vrijwel de hele rit door Batavia, Rochester, Syracuse en Binghamton te blijven slapen, met mijn wang tegen het raam en frisse lucht die door een kiertje naar binnen kwam, terwijl de vibraties mij mee terugvoerden naar Wind, zand en sterren en een eenzame cockpit, hoog boven de woestijn.

Ik vermoed dat ik al sinds ons oponthoud in Cleveland langzaam ziek was geworden, maar tegen de tijd dat ik eindelijk uit de bus stapte, in de Port Authority of New York, was het al avond en gloeide ik van de koorts. Ik was verkleumd, stond wankel op mijn benen, en de stad – waar ik zo naar had uitgezien – maakte een vreemde, luidruchtige en kille indruk, met uitlaatgassen, vuilnis en vreemden die me van alle kanten voorbijvlogen.

Het busstation wemelde van de politie. Overal waar ik keek, hingen borden van opvangtehuizen voor kinderen die van huis waren weggelopen, telefoonnummers om te bellen, en toen ik snel de bus uitstapte, zag ik een politieagente die mij kritisch opnam: na meer dan zesendertig uur in de bus te hebben gezeten, was ik vies en moe en ik besepte dat ik er niet echt mee door kon, maar niemand hield me tegen en ik keek pas achterom toen ik op straat was en het station ver achter me had gelaten. Een paar mannen van uiteenlopende leeftijden en nationaliteiten riepen me aan, zachte stemmen van allerlei kanten ('Hé joch! Waar moet je naartoe? Wil je een lift?') maar hoewel een van hen – een jongen met rood haar die niet veel ouder leek dan ik – een vriendelijke, normale indruk maakte, bijna als iemand met wie ik bevriend kon raken, was ik New Yorker genoeg om zijn opgewekte groet te negeren en door te lopen alsof ik wist waar ik heen wilde.

Ik had gedacht dat Popper dolblij zou zijn om weer zelf te kunnen lopen, maar toen ik hem op de stoep had gezet, bleek hij Eight Avenue niet goed aan te kunnen en hij durfde maar één of twee blokken verder te lopen; hij was nog nooit in zo'n grote stad geweest, alles joeg hem angst aan (auto's, claxons, benen van mensen, lege plastic tasjes die over de stoep werden geblazen) en hij schoot telkens naar voren, trok een sprintje richting zebrapad, week uit naar links en naar rechts, stoof doodsbang achter me aan en holde in een kringetje om me heen, zodat ik verstrikt raakte in de riem en bijna een smak op straat maakte, vlak voor een bestelwagen die gas gaf om een rood stoplicht voor te zijn.

Nadat ik hem had opgepakt, wankelend, en weer in de tas had gestopt (waar hij nog even om zich heen klauwde en boos kefte, om pas daarna tot rust te komen) probeerde ik me te midden van die drukke spits te oriënteren. Alles leek zoveel smeriger en onvriendelijker dan in mijn herinnering – en ook killer, de straten waren grijs als oude kranten. Que faire? zoals mijn moeder het zou uitdrukken. Ik kon het haar al bijna horen zeggen, op die lichte, onbezorgde toon van haar.